

Въ 1870 Али паша даде фермана, съ който се рѣшаваше черковниятъ въпросъ. Важността на тоя дългочаканъ документъ накарва нашитѣ цариградски вѣстници да го прѣведатъ веднага на български и да му дадатъ широка гласностъ срѣдъ зарадвания отъ побѣдата народъ. Съ напрегнато внимание ще сж се зачитали навсѣкждѣ изъ България въ текста на фермана и особено въ оня неговъ членъ, който опрѣдѣля границитѣ на бждещата българска екзархия. Около прѣвода на тоя членъ се завързва сега любопитенъ споръ между българскитѣ вѣстници — „Право“ и „Македония“ — подкаченъ отъ една дописка на Чинтуловъ до първия вѣстникъ. Недоволенъ отъ прѣводитѣ и на двата вѣстника, Чинтуловъ се спира върху прѣвода въ „Македония“ на тоя толкова сжщественъ членъ. По прѣвода на „Македония“ цѣлото крайбрѣжие на Черно-море отъ Варна до Кюстенджа се включва въ границите на българската екзархия безъ двадесетина села, жителитѣ на които „не би били българи;“ а споредъ Чинтуловъ тоя пасажъ трѣбвало да се прѣведе така: „около двадесетъ села които съставятъ крайбрѣжіето на Черно Море отъ Варна до Кюстенджа ще сж вѣнъ отъ българскійтъ екзархатъ, защото жителитѣ имъ не сж българи (тукъ фермантъ казва рѣшително, че не сж българи, а не ако не би били българи)“. Чинтуловъ, разбира се, вижда неизгодността за насъ на това тълкуване на турския първообразъ и прибавя въ дописката си: „Съ всичко това, г-нъ редакторе, не мислете че искамъ да си наложж миѣнието; още, реченитѣ г-да преводчики да не сѣкатъ че искамъ да намали българскійтъ екзархатъ, не, далечъ отъ мене тая цѣль; но работата тукъ е, че понеже има несжобразіе въ тѣзи фраза на десетия членъ между двата прѣвода, то естествено сѣки ще попыта отъ дѣ